

Tomasz Pudłocki, *Ładyżyński de Jaxa Bohdan Wiktor (1908–1984)* [w:] Tekstowa kartoteka osobowa przemysłań, pod red. Anny Siciak, zob. także *Ładyżyński de Jaxa Bohdan Wiktor (1908–1984)* [w:] *Słownik biograficzny twórców oświaty i kultury XIX i XX wieku Polski południowo-wschodniej*, pod red. Andrzeja Meissnera, Kazimierza Szmyda, Rzeszów 2011 s. 246-247

ŁADYŻYŃSKI DE JAXA Bohdan Wiktor (1908–1984), weterynarz, kolekcjoner, animator kultury

Ur. 8 września 1908 r. w Brodach, jako syn starszego sekretarza powiatowego Iwana Aleksandra i Wiktorii z Wenhrynowyczów. W latach 1915/16–1918/19 uczęszczał do szkoły powszechnej im. M. Szaszkiewicza, a w latach 1919/20–1926/27 do Państwowego Gimnazjum ukraińskiego, gdzie 31 V 1927 r. zdał maturę. W latach 1927/28–1931/32 był studentem Akademii Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie, uzyskując 27 VII 1935 r. tytuł lekarza weterynarii ze specjalnością mięsoznawstwa.

W międzyczasie (IX 1933 – IX 1934) odbył obowiązkową służbę wojskową w Szkole Podchorążych Rezerwy Kawalerii (I szwadron 3 pluton lekarzy weterynarii) w Grudziądzu i 16 Pułku Ułanów Wielkopolskich w Bydgoszczy, uzyskując z dn. 1 I 1936 r. patent oficera WP jako podporucznik rezerwy lekarz weterynarii. Tym samym rozpoczął swoją pracę zawodową, będąc od 1 V 1936 r. delegatem lekarza weterynarii Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego na terenie Wejherowa. Z dn. 1 V 1936 r. został mianowany miejskim lekarzem weterynarii w Niżankowicach i obwodowym I wet. Wydz. Powiatowego w Przemyślu. Na tym stanowisku przepraco-

wał zaledwie ponad rok, bo z dn. 1 VII 1937 r. przeniesiony został do Rzeźni Miejskiej w Przemyślu. Jako ppor. rezerwy został 27 VIII 1939 r. zmobilizowany i skierowany do walk na froncie. W czasie kampanii wrzesniowej wzięto go do niewoli i wysłano do obozu dla polskich oficerów (Oflag IV-C) w Colditz. Jego obóz wyzwolony został w 1945 r. przez Amerykanów, ale wrócił on do rodzinnego miasta dopiero półtora roku później, podejmując się różnych dorywczych prac na terenie Niemiec. Po powrocie pracował w przemyskiej rzeźni, najpierw jako lekarz od 1 XII 1946 r., a od 1 I 1947 r. jej kierownik. W okresie IX 1949 – 30 V 1968 był naczelnym lekarzem weterynarii, kierownikiem Wojewódzkiego Inspektoratu Sanitarnego w Przemyślu Wojewódzkiego Zakładu Weterynaryjnego w Rzeszowie. Następnie od 1 VI 1968 r. był jednym z kilku lekarzy WIS, a od 1 VII 1975 r. starszym inspektorem WIS. Później, od 1 II 1979 r. minowano go starszym inspektorem WIS przy Zakładach Rybnych w Przemyślu.

Był jednym z najbardziej znanych kolekcjonerów w Polsce pld.-wsch. Jego kolekcja obejmowała zbiór antyków, porcelany, lamp naftowych, starych fotografii i pocztówek, instrumentów muzycznych, książek, muszli, starych dokumentów, a także różnych przedmiotów, które znajdował z racji wykonywanego zawodu w żołądkach badanych zwierząt. Niepoślednią rolę w kolekcji odgrywały różnego rodzaju ukrainika i judaica. Wielokrotnie o jego pasjach kolekcjonerskich pisały „Nowiny Rzeszowskie”, „Życie Przemyskie”, rzeszowskie „Profile”, warszawska „Literatura”, krakowski „Przekrój” – także i nowojorska „Gazeta Polska”, która w sierp-

niu 1978 r. opisała jego kolekcję allofagów. Dwukrotnie o jego zbiorach mówiła radiowa Jedynka z Warszawy, a 21 II 1978 r. „Wolna Europa”. Wielokrotnie prezentował też swoje exlibrisy, m.in. w czerwcu 1967 r. w Wojewódzkiej i Miejskiej Bibliotece Publicznej w Rzeszowie. Był członkiem Zarządu TPN w Przemyślu.

Zm. 19 lutego 1984 r. w Przemyślu i pochowany został w grobowcu rodzinnym na Cmentarzu Głównym.

Z małżeństwa ze Stefanią z d. Sembratowicz (ślub zawarł 12 XII 1937 r.) miał córkę Ludmiłę i syna Bohdana.

Źródła i bibliografia: Informacje od rodziny; Pudłocki T., *Bohdan Ładyżyński*, „Nasz Przemyśl” 2007, nr 7, s. 41.